

Het had voor de ondererfpachter duidelijk kunnen en moeten zijn wat zijn verplichtingen waren. Daarnaast overweegt het hof dat de ondererfpachter zich ervan bewust had moeten zijn dat op basis van de veel lagere koopprijs bij dergelijke woningen bijzondere regels gelden, zodat hij niet tot verhuur heeft kunnen besluiten alvorens zich in de geldende voorwaarden te verdiepen en zich zo nodig daarover te laten adviseren door ter zake deskundigen of de verpachter.

Alsnog zelfbewonen

Het argument van de ondererfpachter dat hij in de veronderstelling verkeerde dat wanneer hij aan zijn zelfbewoningsplicht zou voldoen de woningbouwvereniging niet tot opzegging van het erfpachtsrecht over zou gaan gaat volgens het hof niet op. Allereerst omdat de ondererfpachter niet binnen de door de woningbouwvereniging gestelde termijn weer heeft voldaan aan zijn zelfbewoningsplicht en in de tweede instantie omdat de ondererfpachter op dat tijdstip reeds ernstig tekortgeschoten was in de nakoming van zijn verplichting jegens de woningbouwvereniging, zodat de woningbouwvereniging al gerechtigd was om de overeenkomst op te zeggen.

Boete

In de procedure voor de rechtbank wordt de vordering van de woning-

bouwvereniging op de contractuele boete afgewezen. Het hof matigt de contractuele boete tot nihil. Dit laatste geschiedt met als argumentatie dat de huidige woningmarkt met dalende prijzen, terwijl van inkomsten uit verhuur geen sprake is, leidt tot een onaanvaardbare consequentie dat de ondererfpachter naast de waardedaling ook zou worden geconfronteerd met een forse boete. Maatstaf tot matiging is derhalve een billijkheidscorrectie. Een rechter kan tot matiging van de boete overgaan als de toepassing van het boetebeding in de gegeven omstandigheden tot een buitensporig en daarom onaanvaardbaar resultaat leidt. Daarbij dient de rechter niet alleen te letten op de verhouding tussen de werkelijke schade en de hoogte van de boete, maar ook op de aard van de overeenkomst, de inhoud en de strekking van het beding en de omstandigheden waaronder het beding is ingeroepen.⁴

Conclusie

Uit het vorenstaand mag blijken dat de rechtbank en het hof beide van oordeel zijn dat de illegale verhuur van een woning in beginsel een ernstige tekortkoming oplevert in de nakoming van de erfpachtsvoorwaarden, die op zich de beëindiging van de erfpacht kan rechtvaardigen. De rechtbank is in tegenstelling tot het hof bij de beoordeling van de vraag of sprake is van een ernstige tekortkoming in de zin van artikel 5:87 lid 2

Burgerlijk Wetboek van oordeel dat er geen sprake is van een ernstige tekortkoming. Zij voert daartoe de vijf hiervoor genoemde argumenten aan. Het hof geeft een andere weging van deze vijf genoemde argumenten. Allereerst is het hof van mening dat het feit dat de tekortkoming van korte duur was van onderschikt belang is. Het tolereren van enige verhuur leidt tot onduidelijkheid over de periode dat zulks wel of niet door de vingers moet worden gezien, ter zake waarvan de woningbouwvereniging terecht precedentwerking wil voorkomen. Voor wat betreft de toerekenbaarheid van de tekortkoming en de 'in subjectieve zin' bekendheid met het feit dat de woning niet mag worden verhuurd, overweegt het hof dat uit hoofde van de notariële akte duidelijk en niet mis te verstaan was wat de verplichtingen van de ondererfpachter waren. Het hof plaatst het risico van onbekendheid met de inhoud en strekking van de erfpachtsvoorwaarden in de risicosfeer van de erfpachter.

1. Met dank aan mr. T.A. Vermeulen voor de toezending van enkele uitspraken.
2. L/JN BY0564.
3. L/JN BZ5321.
4. HR 27 april 2007, L/JN AZ6638.

Samenwerkingsvormen

Otilie Laan
Endtz & Co advocaten

Publiek-private samenwerking: DBFM(O) en de rol van de overheid als opdrachtgever

Inleiding

Zoals uit mijn eerdere bijdrage in VGR 2013-1 blijkt, zijn Design (D)-, Build (B)-, Finance (F)-, Maintain (M)- en Operate (O)-overeenkomsten zogenaamde 'geïntegreerde' contracten waarbij een (semi-)overheid samenwerkt met een private partij om een specifiek project te realiseren.

'Geïntegreerd' wil zeggen dat het ontwerp, de bouw, de financiering,

de realisatie en exploitatie aan één opdrachtnemer wordt opgedragen, bestaande uit een speciaal daartoe opgerichte projectvennootschap ook wel 'Special Purpose Vehicle' (SPV) genoemd. Van 'Operate' (O) zal pas sprake zijn op het moment dat naast onderhoud ook bepaalde diensten worden geleverd, zoals facility management.

De opdrachtnemer financiert de realisatie van het project voor en ontvangt van de opdrachtgever in ruil hiervoor een (periodieke) beschikbaarheidsvergoeding zodra het project 'beschikbaar' is voor de opdrachtgever. De beschikbaarheidsvergoeding wordt

gebruikt voor de voldoening van rente en aflossing van de financiers van opdrachtnemer, operationele kosten zoals onderhouds- en beheerskosten, verzekering en organisatiekosten. Het restant is winst voor de aandeelhouders van de SPV.

In Nederland is publiek-private samenwerking (PPS) in de vorm van DBFMO-overeenkomsten tot nu toe hoofdzakelijk toegepast op grotere projecten op het gebied van vastgoed, infrastructuur, huisvesting (zorg, onderwijs, afvalzuivering) en energie.¹ Voorbeelden van infrastructuurprojecten zijn o.a. de A59, de N31 en de A15 Maasvlakte-Vaanplein. Voorbeelden van huisvestingsprojecten zijn o.a. het Montaignelyceum in Nootdorp, het Ministerie van Financiën en de Kromhoutkazerne in Utrecht.² Publieke-private samenwerking in de vorm van geïntegreerde contracten, waaronder in de vorm van DBFM(O)-overeenkomsten komt in Nederland steeds meer voor, omdat de overheid erin gelooft dat zij met publiek-private samenwerking meer kan doen met minder middelen.³ Inmiddels is duidelijk dat publiek-private samenwerking in deze vorm ook breder kan worden ingezet in andere sectoren, zoals de transportsector (duurzaam materieel), grote investeringsprojecten zoals nieuwe ICT-systemen en windparken, maar ook voor 'make or buybeslissingen' bij bedrijfsvoeringsactiviteiten zoals beveiliging, catering en ICT-ondersteuning.⁴

De meerwaarde die door PPS wordt gecreëerd bestaat niet alleen uit financiële meerwaarde, maar doorgaans ook uit een hogere kwaliteit van het gerealiseerde project, een tijdige of zelfs eerdere oplevering van het project en een zo optimaal mogelijke risicoverdeling tussen de bij het desbetreffende project betrokken partijen met als gevolg dat de overheid als opdrachtgever geen, althans beheersbare projectrisico's draagt.

Klassieke situatie van financiering van infrastructuurprojecten door de overheid

Voordat het realiseren van grote(re) infrastructuurprojecten door middel van publiek-private samenwerking haar intrede deed, werden dergelijke overheidsprojecten gefinancierd en

bekostigd⁵ door de (rijks)overheid zelf.

De aanleg van bijna alle weginfrastructuur werd gefinancierd en bekostigd vanuit de algemene middelen, het Infrafonds,⁶ waarbij sprake was van publieke financiering en publieke bekostiging. In dit kader is van belang dat de overheid werkt met een kasstelsel waarbij de Tweede Kamer jaarlijks goedkeuring verleent voor de uitvoering van de begroting voor het volgende jaar. Bij een kasstelsel worden de kosten geboekt op het moment dat ze worden betaald.

Infrastructuurprojecten hebben een bijzondere positie op de rijksbegroting. Kasbudgetten die niet tot besteding komen, mogen in een later jaar worden aangewend. Daarnaast is aan het Infrafonds tot 2020 een jaarlijkse reële groei toegekend van 2,8%⁷ exclusief gegarandeerde inflatiecorrectie.⁸ De over een langere periode beschikbare middelen worden vastgesteld in het Meerjarenprogramma Infrastructuur, Ruimte en Transport (MIRT) dat ook fungeert als instrument voor prioriteitsstelling op basis van nut en noodzaak van zowel de aanleg van infrastructuur als gebiedsontwikkeling.⁹

Het doel van de begrotingsregels van de overheid is een doelmatige verdeling van middelen en beheersing van de overheidsfinanciën. Deze regels helpen bij het voorkomen van een ongewenste ontwikkeling van het begrotingstekort (EMU-saldo) en de overheidsschuld (EMU-schuld) c.q. een overschrijding van de Europese normen voor het tekort en schuld uit het Stabiliteits- en Groeipact.¹⁰ Volgens de Europese afspraken mogen lidstaten feitelijk maximaal een tekort hebben van 3% van het bruto binnenlands product (PPS) en een maximale overheidsschuld van 60% van het BBP.

Het voordeel van PPS is dat het kasritme anders is. Vanwege het feit dat de overheid als opdrachtgever aan de opdrachtnemer een periodieke beschikbaarheidsvergoeding betaalt voor de realisatie van het project, worden de kosten voor de overheid van dit project verspreid over de contractduur in plaats van dat zij conform het kasstelsel in een keer als uitgaven in de begroting worden opgenomen. De cumulatieve kosten van ieder PPS-project worden opgenomen in het MIRT.¹¹

Financiering van infraprojecten door de opdrachtnemer bij DBFM(O)

Bij DBFM(O) is sprake van private financiering door de opdrachtnemer c.q. de desbetreffende marktpartijen en publieke bekostiging vanwege de beschikbaarheidsvergoeding die periodiek door de opdrachtgever aan de opdrachtnemer wordt betaald.

Bij *private financiering* stellen private partijen tijdelijke financiële middelen ter beschikking, die vervolgens met rente en/of dividend worden terugbetaald. Bij *private bekostiging* komen de kosten van een project ten laste van de private gebruikers van die specifieke infrastructuur, door middel van tolbetalingen door weggebruikers, gebruiksvergoedingen door spoorwegvervoerders of door het aanwenden van inkomsten uit grond- en vastgoedexploitatie in omliggend gebied voor de aanleg van infrastructuur.¹²

De verantwoordelijkheden en risico's van het project tussen opdrachtgever en opdrachtnemer zijn, als het goed is, zodanig verdeeld dat door de samenwerking meerwaarde ontstaat. Vanuit de overheid als opdrachtgever bezien ontstaat door de samenwerking niet alleen meerwaarde in financiële zin, maar met name in andere zin als het gaat om kwaliteit, kostenbeheersing en het tijdstip van oplevering (tijdige oplevering of zelfs eerdere oplevering van het project).

De private financiering van het project door de desbetreffende marktpartijen is geen doorslaggevend argument voor de overheid om een publiek-private samenwerking in de vorm van DBFM(O) aan te gaan, ook al kan de overheid met haar AAA-financiering goedkoper geld lenen dan private partijen. Daarbij komt dat de overheid in haar financieringstarieven geen rekening houdt met omstandigheden in het project die kunnen wijzigen, dat wel zeggen met projectrisico's die in geval van financiering aangetrokken door de opdrachtnemer leiden tot een risico-opslag en daarmee tot een duurdere financiering.

Projectfinanciering door opdrachtnemer

In eerste instantie wordt de realisatie van het project voorgefinancierd door de opdrachtnemer die zijn investering in het project volledig moet terugver-

dienen uit de exploitatie. In veel Nederlandse DBFMO-contracten zijn deze investeringen gemitigeerd door dat de opdrachtgever bij de voltooiing van het project aan opdrachtnemer een eenmalige betaling voldoet. Het voordeel hiervan is dat de financieringslasten van opdrachtnemer worden beperkt en opdrachtgever een lagere beschikbaarheidsvergoeding behoeft te betalen. Het is van belang dat de hoogte van de eenmalige betaling zo wordt gekozen dat ook na betaling voor opdrachtnemer voldoende prikkels bestaan om deugdelijk te blijven presteren.¹³

De door opdrachtnemer (SPV) aan te trekken projectfinanciering bestaat uit een combinatie van eigen en vreemd vermogen doorgaans in de verhouding 20:80. Het vreemd vermogen wordt geleend bij een en/of meerdere banken. Kenmerkend voor projectfinanciering is het 'non-recourse'- of 'limited recourse'-karakter. Dit betekent dat de financiers hun zekerheden geheel of gedeeltelijk ontnemen aan de 'cashflow' van het project bestaande uit het vermogen van de opdrachtnemer om de lening terug te betalen. Verhaal op vermogensobjecten of de aandeelhouders van de opdrachtnemer is niet of slechts zeer beperkt mogelijk.¹⁴

Het is van belang om de projectfinanciering zo te structureren dat een optimalisatie van de financieringskosten plaatsvindt. In dat kader is van belang dat in de DBFM(O)-overeenkomst een zo optimaal mogelijke risico-allocatie plaatsvindt tussen opdrachtgever en opdrachtnemer. Het uitgangspunt is dat de desbetreffende projectrisico's worden gedragen door de partij die deze risico's het beste kan beheersen c.q. kan beïnvloeden. Op deze manier leidt de projectfinanciering ertoe dat de financiële- en overige risico's goed beheersbaar zijn voor de opdrachtgever, de opdrachtnemer en de banken waardoor de opdrachtgever en de banken het vertrouwen en comfort hebben dat eventuele problemen binnen het project in een vroeg stadium en op een (kosten)efficiënte manier worden opgelost of voorkomen.

De structuur van de projectfinanciering zou idealiter tot gevolg moeten hebben dat de belangen van de opdrachtgever en de banken parallel lopen waarbij allen evenveel belang hebben bij het realiseren van het

project. Mede hierdoor kan de opdrachtgever erop vertrouwen dat de banken ervoor zorgen dat het project op de juiste wijze wordt gerealiseerd waardoor het 'projectrisico' niet langer berust bij de overheid, maar in feite wordt gedragen door de marktpartijen.¹⁵ Deze betrokkenheid bij het project wordt in de praktijk ook wel aangeduid als 'de tucht van de banken'.¹⁶

Private financiering in de vorm van projectfinanciering heeft dus tot gevolg dat de overheid als opdrachtgever aan de banken een medestander heeft om projectrisico's te minimaliseren en te beheersen.

Aldus is bij DBMF(O) in feite niet alleen sprake van publiek-private samenwerking, maar ook van 'publiek-private financiering', omdat het desbetreffende project via de door opdrachtgever te betalen beschikbaarheidsvergoeding wordt bekostigd en eerst (geheel of gedeeltelijk) door de opdrachtnemer wordt voorgefinancierd.

Naast genoemde voordelen heeft publiek-private samenwerking in de vorm van DBFM(O) ook nadelen. Belangrijke nadelen zijn de hoge transactiekosten, het gebrek aan flexibiliteit van de DBFM(O)-overeenkomst¹⁷ en het risico van een faillissement van de opdrachtnemer in welk geval de opdrachtgever en de banken moeten bijspringen.

Per saldo wegen de voordelen van publiek-private samenwerking in de vorm van DBFM(O) volgens de overheid tot nu toe op tegen de nadelen. Projecten worden op tijd en binnen budget opgeleverd en de kwaliteit is hoger met een meerwaarde van doorgaans tussen de 10 en 20%. In feite koopt de overheid door de gekozen structuur voor een langere periode een min of meer verzekerde prestatie.¹⁸

Deze financiële meerwaarde kan weer worden gebruikt voor nieuwe investeringen. Daarnaast is de overheid van oordeel dat het realiseren van PPS goed past in de huidige bezuinigings- en kwaliteitsdoelstellingen van de overheid.

Toetsing van meerwaarde PPS door de overheid (PPC)

Alvorens een DBFM(O)-project in de markt te zetten, wordt de mogelijke meerwaarde daarvan getoetst door

de Public Private Comparator (PPC). De PPC is een instrument waarmee inzicht wordt verkregen in de (financiële) voor- en nadelen van verschillende vormen waarin een groot overheidsproject kan worden uitgevoerd: publiek, privaat of publiek-privaat waarbij DBFM(O) een van de mogelijkheden is.

De overheid is verplicht om een PPC uit te voeren bij rijksprojecten voor huisvesting en infrastructuur boven drempelwaarden van € 25 miljoen (huisvesting) en € 60 miljoen (infrastructuur). De PPC is echter breder toepasbaar in andere sectoren.¹⁹

Daarnaast is het mijns inziens mogelijk om de meerwaarde van PPS te vergroten door de onbekendheid en koudwatervrees voor innovatieve geïntegreerde contractvormen zoals DBFM(O) zo veel mogelijk weg te nemen door o.a. het delen van kennis en het verlagen van de transactiekosten die zijn gemoeid met publiek-private samenwerking in deze vorm. Dit geldt niet alleen voor de rijksoverheid, maar ook voor decentrale overheden die vanwege de Wet Hof misschien meer gebruik gaan maken van DBFM(O)-overeenkomsten of andere vormen van geïntegreerde contracten om grote(re) projecten te realiseren.

De PPC kan ook goed worden gebruikt door decentrale overheden om voorafgaand aan een eventuele aanbesteding van een groot (infrastructuur)project te kunnen vaststellen of de beoogde meerwaarde door publiek-private samenwerking daadwerkelijk zal worden gerealiseerd.²⁰

Meerwaarde van DBFM(O) in tijden van bezuinigingen

Conform EU-regelgeving kunnen projecten alleen als PPS worden bestempeld, wanneer voldoende risico's worden overgedragen aan de private sector.²¹

In het MIRT Projectenboek 2013 wordt publiek-private samenwerking uitdrukkelijk genoemd als financieringsbron van ruimtelijke projecten en als maatregel om meer efficiency-winst te creëren door gebruik te maken van private financiering. Daarbij wordt publiek-private samenwerking ook genoemd voor andere terreinen waar private financiering voordelen

heeft voor de prijs, kwaliteit of tijd. In het kader van de bezuinigingen heeft het huidige kabinet een taakstelling gelegd op het Infrastructuur- en Deltafonds om via PPS efficiency-winst te genereren. Verder streeft dit kabinet ernaar om op deze wijze extra middelen te genereren en/of een hogere kwaliteit van een project te genereren door de opbrengsten van gebiedsontwikkeling voor de financiering van nieuwe projecten te gebruiken. Het kabinet legt de komende jaren de nadruk op een andere manier van samenwerken tussen overheid en marktpartijen, waarbij risicoverdeling een belangrijke plaats inneemt.

De Wet houdbare overheidsfinanciën (Wet Hof)

In aansluiting op het streven van de overheid om het begrotingstekort in overeenstemming met de EMU-regels binnen 3% te houden heeft de wetgever een wettelijk kader geschapen in de vorm van het wetsvoorstel Wet Hof.²² De Wet Hof beoogt een kader voor houdbare overheidsfinanciën te creëren op centraal en decentraal niveau.

Allereerst worden de nationale begrotingsregels wettelijk verankerd. Daarnaast wordt met de Wet Hof uitvoering gegeven aan Europese (begrotings)afspraken. Het wetsvoorstel bestaat uit twee onderdelen. Het eerste onderdeel geeft regels voor het vaststellen van de rijksbegroting waarbij de uitgangspunten van het trendmatig overheidsbeleid²³ en de Europese verplichtingen leidend zijn. Door de Wet Hof worden de begrotingen van de decentrale overheden opgeteld bij de rijksbegroting. Het tweede onderdeel geeft begrotingsregels voor decentrale overheden in verband met hun aandeel in het EMU-saldo en hun aandeel in de voor Nederland geldende Europese verplichtingen.

De Wet Hof en PPS

Anders dan de centrale overheid, maken decentrale overheden geen gebruik van het kasstelsel, maar van het baten-lastenstelsel. Bij het stelsel van baten-lasten worden kosten voor producten die langer meegaan, verspreid over de jaren waarin deze producten kunnen worden gebruikt. Daarbij is het moment van gebruik dus bepalend. De Wet Hof richt zich daarentegen op uitgaven en ontvang-

sten (uitgaande en binnenkomende kasstromen, waarbij het moment van betaling bepalend is) en niet op kosten en inkomsten zoals gebruikt in het baten-lastenstelsel van decentrale overheden. Hierdoor telt bij een investering van een decentrale overheid het volledige bedrag mee voor het bepalen van het EMU-tekort, ook als decentrale overheden hiervoor hebben gespaard en ingevolge het baten-lastenstelsel sprake is van een sluitende begroting.

Hoewel de Wet Hof decentrale overheden niet verplicht om het kasstelsel te gebruiken, kan de Wet Hof wel tot gevolg hebben dat als decentrale overheden een ontoelaatbaar EMU-tekort hebben zij hun investeringen moeten uitstellen. Geïntegreerde contracten met een gespreide betaling over de levensduur van een project, zoals DBFM(O)-overeenkomsten,²⁴ kunnen de oplossing bieden doordat decentrale overheden niet in een keer betalen voor de realisatie van een project, maar gespreid, waardoor uitgaven niet meetellen voor het EMU-saldo. Bijkomend voordeel is dat de projectrisico's ingevolge deze contractvorm bij de opdrachtnemer worden geëgd.²⁵

Slot

In een volgende rubriek zal nader worden ingegaan op de rol van de financiers bij DBFM(O).

1. <https://ppsnetwerk.nl/projecten-Database>.
2. Meer voorbeelden en informatie zijn te vinden op: www.ppsbijhetrijk.nl.
3. Uit de meest recente voortgangsrapportage DBFM(O) van het Ministerie van Financiën van 3 december 2012 blijkt dat het Rijk de ambitie heeft om het succes van DBFM(O) verder uit de bouwen en de toepassing van Nederland binnen Europa te versterken.
4. Vernieuwde handleiding Publiek-Private Comparator (PPC) Ministerie van Financiën, p. 7.
5. In het rapport 'Op de Goede Weg en het Juiste Spoor', advies van de commissie Private Financiering en Infrastructuur (commissie-Ruding), mei 2008 wordt een onderscheid gemaakt tussen de 'financiering' en 'bekostiging' van infrastructuur. Financiering duidt op de herkomst van financiële middelen. Bekostiging draait om wie uiteindelijk de kosten draagt van de realisatie van het project.
6. 'Op de Goede Weg en het Juiste Spoor', commissie-Ruding.

7. Vóór de recente bezuinigingsopgaven van € 2,6 miljard uit het Lenteakkoord en € 3,75 miljard uit het aanvullende regeerakkoord van het kabinet-Rutte-Asscher (www.rijksoverheid.nl/nieuws/2013/02/13/bezuiniging-infracfonds.html).
8. Rapport commissie-Ruding, bijlage 4, p. 13.
9. Rapport commissie-Ruding, p. 29.
10. www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/overheidsfinancien/begrotingsregels.
11. http://mirt2013.mirtprojectenboek.nl/mirt_2013/project_en_programma_bladen/.
12. Rapport 'Op de Goede Weg en het Juiste Spoor', commissie-Ruding, p. 7.
13. DBFM-Handboek, par. 5.3.
14. DBFM-Handboek, 'een verkenning van contractonderdelen', januari 2008, ongewijzigde heruitgave (DBFM-Handboek), p. 62.
15. E.R. Yescombe, *The Epec PPP Guide, Guidance I, 'Public-Private Partnerships'*, Elsevier 2007.
16. DBFM-Handboek, p. 11.
17. DBFM(O)-overeenkomsten kennen een lange contractduur van doorgaans tientallen jaren, gedurende welke periode de omstandigheden kunnen wijzigen. Wijziging van de desbetreffende overeenkomsten is mogelijk, maar doorgaans tegen extra kosten.
18. A.G.J. van Wassenae, 'PPS-projecten en de kredietcrisis: reddingsvesten aan', *TBR* 2009, 45.
19. Handleiding Publiek-Private Comparator maart 2013, Ministerie van Financiën, p. 7.
20. DBFM bij decentrale overheden, Kamerbrief d.d. 14 juli 2009 (www.rijks-overheid.nl/documenten-en-publicaties/kamerstukken/2009/07/14/dbfm-bij-decentrale-overheden.html).
21. Nederlandse begrotingsregels 2013-2017 zoals deze zijn vastgesteld door het kabinet-Rutte II.
22. Wet inzake houdbare overheidsfinanciën van de collectieve sector (Wet houdbare overheidsfinanciën), *Kamerstukken I* 2012/13, 33 416, nr. A.
23. Het trendmatig overheidsbeleid is in 1994 ingevoerd door voormalig minister Zalm en kenmerkt zich door het werken met behoedzame economische uitgangspunten, een scheiding tussen inkomsten en uitgaven, uitgavenkaders en een hoofdmoment in de besluitvorming over de begroting, *Informatieblad Trendmatig overheidsbeleid*, Ministerie van Financiën.
24. DBFM(O) is niet de enige (geïntegreerde) contractvorm, er zijn meer wegen die naar Rome leiden zoals een DBFM-overeenkomst 'light'.
25. www.ppsupport.nl/faq.